DONES
Dossiers d'Igualtat

dones escriptores

Rubí, març 2014

Ajuntament de Rubí

Dona
AJUNTAMENT DE RUBÍ

© IstockPhoto

Totes les entrevistes
que apareixen en aquest
monogràfic han estat
publicades al *Diari de Rubí*
entre el 9 de novembre de 2012
i el 17 de gener de 2014
amb l'objectiu de donar visibilitat
a dones que escriuen, algunes
més conegudes que altres,
especialment aquelles
que són de Rubí.

Presentació ... 4
Pròleg de l'autora ... 5

Escriptores de Rubí ... 6

Maribel Cardona ... 6
Núria de Espinosa ... 7
Melania del Pino ... 8
Montse Deza ... 9
Montse Flores ... 10
Trinidad Fuentes ... 11
Núria Julià ... 12
Imma Monsó ... 13
Gracia Pérez ... 14
Concepción S. Labrador ... 15
Meritxell Torné ... 16

Escriptores no rubinenques ... 17

Èlia Barceló ... 17
Sor Lucía Caram ... 18
Sílvia Gelices ... 19
Susanna Martín ... 20
Reyes Monforte ... 21
Carla Montero ... 22
Marta Pessarrodona ... 23
María Pino ... 24
Mª Jesús Sánchez ... 25
Indu Sundaresan ... 26
Hna. Mª Jesús Torrente ... 27
Coia Valls ... 28
Irene Villa ... 29
Anna M. Villalonga ... 30

Presentació

El reconeixement de la ciutadania és imprescindible per impregnar la societat amb el valor de la igualtat de gènere, dia a dia, al llarg dels mesos i al llarg dels anys. És per això que l'Ajuntament de Rubí dóna suport a totes les accions que s'encaminen en aquesta línia.

La visibilització pública de la qualitat i vàlua dels treballs literaris, artístics, socials, empresarials, etc. que les dones aporten a la societat és necessària per tal que se'ns arreli a la memòria col·lectiva una història protagonitzada tant per homes com per dones.

Amb aquest dossier que us presentem, la Núria Julià, del Servei Municipal de la Dona, ha volgut contribuir a aquest objectiu amb un treball personal d'entrevistes a dones escriptores que s'han anant publicant durant mesos a les pàgines del *Diari de Rubí*. Més enllà de les obres literàries d'aquestes dones, les converses ens permeten descobrir les persones i les experiències que hi ha al darrere.

Des de l'Ajuntament agraïm la tasca realitzada per la Núria amb aquest treball, que ha facilitat una projecció pública per al talent i la creativitat literària de les dones.

Belén Meneses

Regidora d'Emancipació Juvenil i Polítiques d'Igualtat

Pròleg de l'autora

La ciutat de Rubí és reconeguda pel seu important teixit industrial i empresarial i per comptar amb persones i entitats que s'esforcen a mantenir vives les tradicions culturals i socials. Però el seu tresor més preuat, sense dubte, recau en les persones, que són la veritable essència de la vida dels pobles i de les ciutats.

Persones anònimes, mediàtiques o de reconegut prestigi, que han fet realitat alguns dels seus somnis i que mitjançant entrevistes i reportatges, ens han permès conèixer-les. Persones que per satisfacció personal o professional, ens informen amb els seus escrits, ens fan sentir amb els seus llibres i ens emocionen amb els seus poemes i narracions. Persones, dones en aquest cas, que tenen el do, la màgia i la sensibilitat de saber escriure i de transmetre. I és que escriure no només és un art, són emocions... saber sentir el ritme de les paraules, imaginar cadascun dels personatges, els indrets, les escenes... és saber escoltar les decisions que dicta el cor i, alhora, regalar somnis a petits, joves i grans, creant històries que embolcallen sentiments i donen forma a les planes en blanc que esperen ser esquitxades amb la tinta negra dels teclats o acaronades amb el llapis, en silenci, en un món tan particular, que només l'escriptora hi té cabuda.

Perquè escriure és crear i crear és somiar.

En aquest monogràfic, donem visibilitat a dones que des de diferents llocs del món i amb professions ben diferents, s'han distingit pel seu talent, per la seva capacitat innata, autodidacta o professional envers les lletres, i que al mateix temps han demostrat que serveixen per escriure, combinant a la perfecció aquesta feina amb la seva faceta familiar i personal, sense haver de renunciar a la seva condició de dona, ni a les tasques que els comporta.

Aquest primer monogràfic de Dones Escriptores, impulsat per la Regidoria d'Emancipació Juvenil i Polítiques d'Igualtat de l'Ajuntament de Rubí, neix amb l'objectiu de donar a conèixer més de prop el treball literari de més d'una vintena de dones i, de retruc, part de la faceta i de la vocació que porten dins.

Dones de Rubí, dones del món, dones amb nom propi que se'ns presenten en aquestes planes: Èlia Barceló, Sor Lucía Caram, Maribel Cardona, Núria de Espinosa, Melania del Pino, Montse Deza, Montse Flores, Trini Fuentes, Núria Julià, Susanna Martín, Eulàlia Molins, Reyes Monforte, Imma Monsó, Carla Montero, Gracia Pérez, Marta Pessarrodona, María Pino, Concepción S. Labrador, Mª Jesús Sánchez, Indu Sundaresan, Meritxell Torné, Hermana Mª. Jesús Torrente, Coia Valls, Irene Villa i Anna M. Villalonga.

A totes els vull agrair el temps regalat i el tracte dispensat.

Núria Julià Fosas

"Les paraules em fan lliure quan deixo que visquin"

La Maribel, que regenta una administració de loteria al carrer Llobateras de la nostra ciutat, és una dona positiva, extrovertida, alegre i xerraire, com ella diu: "espero seguir jugant amb el llenguatge, tant com la vida jugui amb mi". I així és ella, una senyora que d'una manera molt elegant sap combinar les paraules fins a fer-les dringar, una gran lectora i un robí que desprèn una llum especial en el món de la poesia i les lletres.

No has publicat cap llibre, però has escrit molt...
Potser algun dia m'ho plantegi. És una assignatura que tinc pendent a la vida. De moment, segueixo escrivint en el llibre de poesia d'ARCA, on els poetes rubinencs escrivim cada any i entre tots fem una recull poètic.

Per què el gènere de la poesia?
Perquè des de molt petita m'ha agradat, sempre vaig voler escriure poesia, llegir poesia, respirar poesia.... Quan escric algun poema simplement vull fer bategar el meu cor i gaudir d'una estona de pau, serenor i alegria.

Què és per a tu l'escriptura?
Escrivint dono a conèixer com sento i alhora, em permet reflexionar sobre el sentir dels altres. Si amb les meves paraules o amb els meus poemes he aconseguit arribar només a un dels vostres cors, ja em sento satisfeta.

Cedida

D'on sorgeix aquesta afició?
L'escriptura, quan és vocació, omple totalment, satisfà plenament. Estàs en aquest món, entre els mortals, per escriure i comunicar mitjançant els teus escrits, on es traslladen els sentiments, els pensaments i les idees i si no ho fas, la vida et demanarà comptes, perquè per alguna causa especial, has nascut amb aquest do que no s'ha de malgastar. Mai se sap l'impacte que una paraula, una frase o una reflexió, pot causar en la ment d'un altre en un determinat moment. I això és molt important. Si tens uns dons, tens l'obligació de fer-ne ús i si estàs en el bon camí, la vida obrirà les portes perquè puguis desenvolupar-los.

Quina importància atorgues a les paraules que formen els teus poemes?
Les paraules em fan lliure quan deixo que visquin, que surtin de la meva boca o caiguin dels meus dits com una pluja fina que sense mullar em cala. però de vegades, són barrots de la presó de l'ànima i ens tanquen el pas encadenant-nos a la vida. Les meves paraules em fan, sóc les meves paraules. Tots i cadascun de nosaltres som aire exhalat en fonemes i en síl·labes, en línies i més línies. Paraules... gran invent!!

Un llibre:
Morir d'amor a Tavertet, al capvespre.

Un autor/a:
Són tants que no m'atreviria a dir-ne un.

Un lloc per llegir:
Qualsevol on tingui serenitat i pau, però tinc un petit estany a casa que em produeix tot el que busco en el dia a dia.

Un consell literari:
Viure sense llegir, seria un viure sense viure.

Núria Julià Fosas

Núria de Espinosa, escriptora autodidacta i autora de *La catàstrofe que marcó un pueblo* (PR Ediciones)

"Escriure m'ajuda a desconnectar del món real en què vivim"

La Núria és d'aquelles persones inquietes i amb molta creativitat que necessiten experimentar nous registres artístics. Presidenta de l'associació Dones Creatives del Vallès, autora premiada en diferents ocasions pels seus poemes i una dona molt implicada a fer visible la tasca de dones pintores, escriptores, escultores... un llibre obert a conversar sobre projectes i noves propostes.

Com s'inicia el primer contacte amb el món literari?
Des de ben petita ja escrivia relats i obres de teatre, però em vaig casar molt jove i fins a l'any 2008 no vaig iniciar novament el camí literari, escrivint els meus primers relats i poesies.

Molts reconeixements en una trajectòria tan curta.
Al l'agost de 2009 m'atorguen el Premi a la millor poetessa del Club de literatura *'Cerca de ti'*. Al 2011 el primer Premi de poesia del web de poetes, *'Univers poètic'*. Al 2012 guanyo el primer premi de poesia creativa al Concurs internacional de poesia d'Argentina. A banda dels poemes que s'han recitat per les ràdios des de Llatinoamèrica fins a Houston i Canadà. Un ritme vertiginós que em sorprèn, però escric relats perquè són fruit de la meva passió per l'escriptura i la poesia, perquè em surt de l'ànima i m'ajuda a desconnectar del món real en què vivim.

Ha estat elegida autora del mes de setembre pel *Club de escritores Palabra Sobre Palabra*. Què ha significat per tu?
El reconeixement personal a tot allò que fomenta el sentit dels meus dies, que és escriure.

***La catàstrofe que marcó un pueblo*, el teu darrer llibre, ha estat un èxit, però el procés no ha estat fàcil...**
Dos anys d'investigació i de reunions, per aconseguir noves dades i testimonis sobre la tràgica rierada que va patir Rubí al 1962. El més difícil ha estat escoltar els testimonis.
El llibre és un homenatge als meus pares i a totes les persones que van patir directament o indirectament la rierada.

Quan i com escriu?
No tinc horari fix. Procuro que no alteri l'àmbit familiar i hi dedico menys temps del que m'agradaria, unes tres hores...

Cedida

Pot anticipar si hi haurà un nou llibre?
Ja l'estic escrivint, però amb temps. Serà de gènere fantàstic, que m'apassiona. Així que probablement abans, al 2013, publiqui un nou llibre de relats.

Un llibre:
Viento del este, viento del oeste.

Un autor/a:
Carlos Ruiz Zafón.

Un lloc per llegir:
El sofà del menjador.

Un consell literari:
Llegir perquè la lectura instrueix, ajuda, emociona i t'introdueix en un món sorprenent... la màgia de l'escriptor.

Núria Julià Fosas

"M'apassiona la literatura infantil i els contes il·lustrats"

La Melania és una noia molt especial i de seguida es nota. És d'aquelles persones que et transmet positivitat i amb la qual podries conversar hores i hores perquè té un munt de projectes i de somnis per explicar. Una jove enèrgica, vital, dolça i amb una sensibilitat i maduresa admirables, que regala el seu millor somriure a la gent.

De què tracta *Mi abuela Isabel*?
És un conte il·lustrat i tracta d'una nena que intenta superar la mort de la seva àvia: la busca allà on creu que pot trobar-la fins a descobrir on és realment. Les il·lustracions són del Max Saladrigas.

Què vols transmetre?
Quant sents un amor tan especial per una persona, aquesta t'acompanyarà sempre, sigui o no al teu costat. Crec que és importat adonar-se que no estem sols davant una pèrdua. Molta gent m'ha traslladat la seva impressió en llegir el conte i m'ha ajudat a comprendre que tots ens sentim desolats quan una persona estimada mor, però hem d'aprendre a assimilar-ho. Tot i que és un conte, no és un llibre dirigit només als nens i cada conte ens ensenya coses. La canalla ho entén d'una manera determinada i pot ajudar-los a comprendre el que ha passat. L'adult viu la història des de la seva pròpia experiència i pot sentir-s'hi reflectit.

Cedida

D'on neix l'afició per escriure?
M'agrada molt llegir. M'apassiona la literatura infantil i els contes il·lustrats i crec que el meu primer conte ha estat més una conseqüència d'això. Sempre havia pensat que m'encantaria veure un llibre als aparadors amb el meu nom, però no pensava que seria possible fins que va arribar *Mi abuela Isabel*.

En quin gènere et sents més còmoda i per què?
Amb els contes. És un gènere que conec bé, tot i que llegeixo molta novel·la, i crec que el llenguatge i l'estil és més afí als meus gustos i al meu perfil.

Com i quan escrius?
Aquest conte el vaig escriure a casa, una nit que estava sola i que trobava molt a faltar la meva àvia. Durant el dia, quan estic sola, quan vaig en transport públic o simplement caminant pel carrer, vaig pensant idees, temes dels quals se'n podria parlar... però necessito un moment de tranquil·litat a casa per escriure'ls.

Hi haurà un nou llibre?
Espero! Jo no paro de pensar i en Max no deixa de dibuixar... així que espero que aviat puguem trobar un altre projecte conjunt. Ara mateix, però, acabem de preparar l'edició en català de *Mi abuela Isabel* i és un procés lent perquè el coordinem amb les nostres feines i amb altres projectes personals.

Un llibre:
La néta del Senyor Linh.

Un autor/a:
No en tinc un de concret. M'agrada llegir contes i novel·les de diferents autors, tot i que si un llibre m'agrada normalment segueixo a l'autor i llegeixo totes les seves publicacions. Quant a la il·lustració, podria dir que la meva autora és Rebecca Dautremer.

Un lloc per llegir:
A qualsevol lloc! A casa tenim "l'habitació dels llibres" on passaria hores, però si un llibre m'agrada, desconnecto de la resta del món a qualsevol lloc: al tren, al carrer, a la platja…

Un consell literari:
Si tens un somni, no deixis de treballar fins a aconseguir que es faci realitat. Ho aconseguiràs a petita o gran escala, però sempre serà un triomf!

Núria Julià Fosas

"Volia oferir recursos culinaris per als nous celíacs"

Montse Deza és una dona vital, enèrgica, activa i atractiva, un "remolí de colors" que es diria, que deixa empremta als qui la coneixen. Tècnica administrativa i comercial, directora de temps lliure, estudiant de turisme, artista i artesana per afició... Creativa i innovadora, la Montse ha fet un pas més i és l'autora del llibre de receptes *Cocina sin gluten*.

Em podries fer cinc cèntims del llibre que has publicat?
És un llibre amb cent receptes de primers, segons plats de cuina i postres per a celíacs i no celíacs. També s'hi inclouen begudes i un apartat amb informació útil que inclou enllaços i associacions europees, dietes, consells, etc.

D'on neix l'afició per escriure?
Realment no ho sé... no hi ha ningú a la meva família que escrigui així que suposo que sóc la primera. Tot i això, no crec que sigui escriure, escriure... ja que no pot considerar-se un llibre, sinó un receptari culinari i tampoc requereix de molta creativitat com la que cal a l'hora de muntar una història i que aquesta, pugui convertir-se en un *best-seller*.

Per què has triat escriure per a aquest col·lectiu?
Fa anys no era fàcil trobar llibres sobre aquest tema i sembla que, de mica en mica, es coneixen nous productes. Tot ve arran de quan a la meva germana i al meu pare els van diagnosticar aquesta malaltia i dels problemes que vàrem trobar a l'hora de cuinar per ells. De miica en mica vaig recollir les receptes i vaig presentar el projecte a l'editorial Lectio de cuina. L'empresa Schär també va col·laborar regalant-me receptes i sempre que tinc una presentació, ofereixen productes nous al públic assistent. Una manera que la persona celíaca conegui el ventall de producte que pot consumir. De fet, aquest era el meu objectiu, oferir recursos culinaris per als nous celíacs, perquè no se sentin tan perduts en aquesta nova singladura.

Cedida

És car el menjar sense gluten?
Els preus d'aquests productes són molt cars, fins i tot els bàsics, com ara el pa o la pasta, haurien de ser més assequibles, com a productes de primera necessitat. Pensa que hi ha persones que només poden menjar sense gluten...

A més, la cuina està de moda
Sí, i en el mercat actual hi havia molt poca cosa publicada sobre aquest tema en concret i ho vaig trobar interessant. Sempre m'ha agradat cuinar, em ve de família, sobretot postres, i la gent a qui conec, els agrada provar receptes noves i adaptar-les. És per això que el llibre té sorpreses.

Tens en ment algun nou projecte literari?
Sí, un altre llibre en la mateixa línia i també tinc en ment escriure algun conte infantil. Suposo que a això, sí que li podrem dir escriure.

Un llibre:
La catedral del mar.

Un autor/a:
Stephani Meyers.

Un lloc per llegir:
Qualsevol lloc on pugui estar concentrada i deixar volar la imaginació.

Un consell literari:
No sóc qui, cadascú que faci el que cregui convenient.

Núria Julià Fosas

Montse Flores, professora i escriptora. Autora de *L'aigua del Rif* (Ed. La Mar de Fàcil)

"La iaia no sabia llegir ni escriure, però em va obrir la porta dels somnis"

Dama per excel·lència de les lletres, escoltar a la Montse Flores parlar o llegir en veu alta un llibre és una experiència vital i un plaer per a les oïdes.
Una professional amb una sensibilitat excepcional, que amb cada història que crea arriba al cor del públic lector.
Una petita fada amb una particular vareta màgica, que sap acaronar les lletres i fer-les dansar harmònicament dins d'un llibre.

Com va néixer l'afició d'escriure?
Sempre he pensat que l'afició d'escriure em neix de la meva iaia. Era una màquina d'explicar contes. Se'ls inventava... La iaia no sabia llegir ni escriure però em va obrir la porta dels somnis. Escoltar és una molt bona manera de despertar les ganes de llegir o escriure.

Quin és el millor moment del dia per escriure?
Aquell en el qual aconsegueixes comunicar-te amb tu mateix, amb el que t'envolta. Ser capaç de posar-te en la pell d'un altre per crear-lo o recrear-lo a través de les paraules. No tinc hora per escriure. Els horaris rutinaris m'impedeixen escriure quan vull i, sovint, escric de nit, però la meva bossa és plena de paperets amb frases o idees que escric en qualsevol moment del dia si és que no tinc l'ordinador a mà.

Quin missatge pretens traslladar al públic lector?
Intento partir de l'emoció. M'agradaria que el lector fos

Cedida

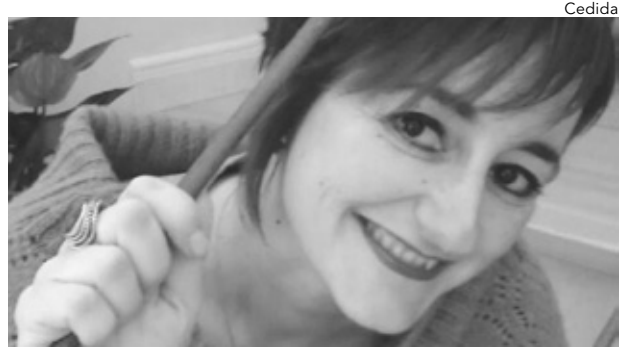

capaç d'aprendre a llegir amb la pell, amb el llenguatge del cos, que també parla; que valori la capacitat de comunicar, d'interioritzar, interpretar el món des d'una altra perspectiva: tots ens necessitem.

També participes en una iniciativa per apropar la lectura als presos. Ens pots explicar una mica.
Sóc voluntària de la Presó Model de Barcelona. Hi vaig començar per casualitat… Feia anys que em voltava pel cap fer un voluntariat en col·lectius d'aquests tipus. Les casualitats van voler que estigués en el lloc adequat quan les companyes de l'Associació de Lectura Fàcil tornessin d'una reunió amb el Departament de Justícia. Els destinataris eren molt diversos. Hi accedien de forma voluntària i la majoria d'ells mai no havien llegit ni en la seva pròpia llengua. Vam triar un format de textos en lectura fàcil, regits per l'Associació Internacional de Lectura Fàcil. Aquests textos són diferents pel que fa a la forma. Cada línia expressa un concepte. És la base de la democràcia lectora, que tothom pugui accedir a la informació. És un dret. En aquestes sessions, els interns perdien la por a llegir, valoraven la importància de la paraula però, sobretot, aprenien a compartir i a comunicar les emocions.

Què n'has après?
Moltes coses… Quan entres a una presó com a voluntària mai no te n'acabes de deslligar. L'edifici, per si sol, et parla. Aquelles parets amaguen molta història… He après que llegir és compartir. He constatat que els llibres fan molta companyia però, sobretot, he après que qui dóna, rep molt i això no té preu. Avui jo per tu, demà tu per mi, l'endemà nosaltres per vosaltres, l'altre… Vosaltres per uns altres… I així anem teixint xarxes. Vivim en un món on moltes paraules estan totalment devaluades.

Un llibre:
Les dones i els dies.

Un autor/a:
Gabriel Ferrater.

Un lloc per llegir:
Un lloc que et permeti transformar el silenci interior en un món paral·lel per millorar-lo, per pensar-lo, per transformar-lo.

Un consell literari:
Viu i riu!

Núria Julià Fosas

"M'agrada inventar històries d'intriga, però amb rerefons social"

La Trini és una persona molt implicada en temes socials. Defensora dels drets humans i del medi ambient, compta amb un ampli reconeixement literari: sis premis literaris en relat, novel·la i obres de teatre. Una dona sensible i pausada parlant, que escrivint sempre intenta donar visibilitat a problemàtiques que han afectat o afecten directament diferents àmbits de les dones.

D'on neix l'afició per escriure?
Me la va inculcar el meu avi. La mare, que de la vida en fa poesia, també ha influït en la meva passió per escriure. Sempre he escrit, des del típic diari personal fins a contes on es desbordava la meva imaginació. Encara guardo algunes redaccions escolars, algunes premiades. Per a mi, l'escriptura és una via d'escapament, una manera d'evadir-me i una possibilitat d'expressar les meves idees, defensar conviccions, tractar temes que em preocupen... novel·lar. M'agrada inventar històries d'intriga, però amb un rerefons social.

T'han premiat alguns relats, però quin t'ha emocionat més?
La primera novel·la que vaig escriure i presentar al concurs "Almendras amargas". Una negligència mèdica em va fer estar mesos sense sortir de casa i vaig aprofitar per escriure una novel·la de misteri, un secret familiar, dos crims, un suïcidi... i me'l van premiar, sense saber que m'hi havia presentat ja que el meu germà i la mare, el van enviar d'amagat. Una sorpresa inesperada de la que sempre estaré agraïda a la meva família.

El llibre relata una història de maltractament, per què un tema tan específic?
Fins ara, en els meus escrits he tractat temes socials i referenciat injustícies. La violència de gènere n'és una. Els maltractaments evidencien la trista realitat de la desigualtat de gènere que ha sobreviscut en el decurs del temps i encara avui és present en societats, cultures i religions del món.

Creus que pot ajudar les dones a superar aquests episodis tan cruels?
Intento que qui ho llegeixi s'hi senti identificat i amb forces per sortir de l'infern on viu, amb un missatge clar: sempre cal mantenir l'esperança. He volgut plasmar que els principals enemics de la igualtat de gènere són totes aquelles persones que accepten les creences imposades pel sistema patriarcal i actuen en conseqüència.

Cedida

Quin missatge vols fer arribar al públic lector?
Cadascú té la seva manera de veure i d'interpretar les coses, però m'agradaria que gaudissin de les històries i la lectura, sempre amb el respecte i la cordialitat, tot i que les històries puguin suscitar polèmica.

Quines situacions t'inspiren?
La inspiració pot aparèixer en qualsevol lloc i moment, la imaginació també hi juga un paper important. El que intento amb els meus relats és activar consciències i, en alguns casos, crear empatia.

Pots avançar algun nou projecte?
Sí. Una nova novel·la que ja està acabada i que es publicarà el proper mes de març. És una història de misteri i intriga.

Un llibre:
La passió turca.

Un autor/a:
Agatha Christie.

Un lloc per llegir:
Qualsevol on el silenci em permeti submergir-me en la història que llegeixo.

Un consell literari:
Millor una reflexió: Si busques la felicitat, envoltat de persones positives; si ja l'has trobat, comparteix-la.

Núria Julià Fosas

Núria Julià, administrativa i escriptora. Autora de *Joan Fosas: passió per la dansa* (Ed. Bubok)

"Les lletres i jo sempre hem anat de la mà!"

A banda de ser una veterana col·laboradora del *Diari de Rubí*, la Núria Julià és una d'aquelles persones a qui agraden els reptes i que té l'escriptura com una vocació. Ha publicat nombrosos articles, reportatges i entrevistes, i és autora del llibre *Joan Fosas, Passió per la dansa* (Ed. Bubok).

Com va néixer l'afició per escriure?
Més que una afició, crec que és una habilitat que es porta dins. Recordo que amb nou anys, ja era coneguda per la mestra d'escola per les meves llarguíssimes redaccions... "mínim mitja plana" ens deia la Srta. Lola, però jo no en tenia prou i en podia presentar dues amb facilitat (pel davant i pel darrere). L'afició d'escriure no l'he perdut mai i sempre l'he cultivat mitjançant col·laboracions als mitjans de comunicació, concursos de relats curts, alguna publicació i fins i tot amb un diari de vida que escric a la meva filla des que va néixer. Les lletres i jo sempre hem anat de la mà!

Quan i com escrius?
Quan tinc temps, que no és tan sovint com m'agradaria: alguns caps de setmana i nits les passo davant de l'ordinador, observant fotografies que m'inspiren i esperant que el cervell i els dits es fusionin per crear idees. Primer estructuro el tema que vull tractar, a partir d'aquí em documento, parlo amb la gent, prenc apunts, llegeixo, cerco material fotogràfic... i dono forma al llibre. El meu llenguatge és molt planer, no m'agraden les redundàncies i tinc clar que vull explicar-ho tot a la gent com si estiguéssim conversant, de manera senzilla.

En quin gènere et sents més còmoda?
Tot i que he escrit relat curt i amb la tècnica de Lectura Fàcil, gaudeixo molt de la recerca documental i històrica local, perquè és el que conec o el que m'agradaria conèixer millor. No seria capaç d'escriure una novel·la (tot i que d'inventiva no me'n falta); cadascú se sent còmode en allò que sap que fa bé quan hi posa ganes, il·lusió i interès; si no és forçar a la persona.

Tens algun projecte previst?
Un llibre de la història de la vinya a Rubí des del segle X fins a l'actualitat. Per molta feina que tinguis, sempre tens cosetes que van sorgint i que et faria

Cedida

il·lusió treballar. La curiositat i les ganes d'escriure són el meu punt dèbil, un suport per créixer personalment i per anar aportant un petit treball de documentació que en el nou projecte, tractarà de la història cultural i d'entitats de la ciutat.

També dinamitzes el Club de Lectura de l'escriptor Jaume Sanllorente...
Si, és un espai virtual a Facebook on tothom a qui agradi llegir, comentar llibres i participar en concursos, hi està convidat. Tinc la sort d'haver trobat un grup de persones amb una gran qualitat humana, simpàtiques, treballadores, solidàries i amb una bona dosi d'humor, que fa falta. Una gran família!

Un llibre:
La canción de la concubina.

Un autor/a:
Sarah Lark.

Un lloc per llegir:
Qualsevol que sigui còmode, tranquil, recollit, silenciós...

Un consell literari:
No deixar mai de somiar ni de cultivar-se amb una bona lectura.

Redacció

"Escriure és viure, o reviure, amb més intensitat"

L'Imma és una escriptora amb estil propi. Les seves novel·les versen sobre el temps, la mort, les relacions familiars, la malaltia o la comunicació. Fa setze anys va publicar la seva primera novel·la *Mai se sap* i algunes de les seves obres s'han traduït a altres idiomes. Ha col·laborat en diferents mitjans de comunicació i d'uns anys ençà, compta amb el reconeixement de la crítica i amb nombrosos guardons. Amb la seva darrera novel·la, *La dona veloç*, va ser guardonada amb el premi Ramon Llull 2012.

Com va néixer *La dona veloç*?
Fa molt de temps que em preocupen les distorsions que patim en la percepció del temps, no només les que pateixen les persones amb malalties mentals o amb certes demències, sinó les que el nostre entorn ens està provocant. Cada societat té els trastorns que ella mateixa crea i és evident que el ritme infernal en què vivim ens passarà factura tard o d'hora.

En què o qui et vas inspirar?
M'inspiro treballant. Comences a escriure o a llegir, i esperes escoltar la veu adequada. Si no la sents, plegues.

Quin era el missatge que volies transmetre?
Procuro no transmetre ni missatges, ni consignes i quan ho faig és perquè se m'escapa, no perquè n'hi vulgui posar. Per a mi, una novel·la ha de respondre a l'intent de transmetre una visió del món singular, la meva, i de fer-ho amb un estil propi.

Cedida

Quan algú em diu que de seguida va saber que allò era meu, penso: d'això es tracta. El missatge és el de menys.

D'on neix l'afició per escriure?
De la necessitat de multiplicar la vida, per a mi entre viure i escriure no hi ha frontera, escriure és viure, o reviure, amb més intensitat.

En quin gènere et sents més còmode i per què?
En la novel·la. M'agrada passar molt de temps dins la història que estic escrivint i en aquest sentit, la novel·la et permet un llarg recorregut on et pots esplaiar.

Com i quan escrius?
Al llit, amb el portàtil. Quan escric?... Últimament, sempre de matinada, quan em desperto, que sol ser cap a les quatre o les cinc, perquè aprofito que em trobo en un moment màgic i amb unes hores privilegiades per davant.

Com et van comunicar que eres la guanyadora del Premi Ramon Llull i què vas sentir en aquell moment?
M'ho van dir per telèfon, em van despertar, perquè me'n vaig a dormir aviat, cap a les dotze o la una, no recordo exactament, i bé... va estar bé. Fins i tot vaig tornar a agafar el son.

Hi haurà un nou llibre?
Ni idea. No planifico aquestes coses. De moment, no hi ha res que m'arrossegui cap a un nou llibre, però en les properes vacances d'estiu, tinc ganes de posar-m'hi...

Un llibre:
Ferdydurke.

Un autor/a:
Witold Gombrowicz.

Un lloc per llegir:
El llit.

Un consell literari:
Com que no en segueixo mai cap, seria el súmmum que gosés donar-ne un...

Núria Julià Fosas

"Relato històries de vida amb les quals molta gent s'identifica"

La Gracia és una d'aquelles dones vitals, carinyosa, autèntica, creativa i respectuosa, que té la necessitat de transmetre i de comunicar-se amb les persones per establir relacions i generar converses enriquidores. Apassionada per la lectura des de ben menuda, va arribar a Rubí l'any 1990 i s'hi va integrar perfectament. És una dama de la vida, a qui les diferents feines en les quals ha treballat, l'han fet créixer com a persona i com a dona, perquè de cada vivència n'ha sabut extreure l'essència.

Com s'inicia el primer contacte amb el món literari?
Sempre havia desitjat escriure una novel·la, però la manca de temps m'impedia fer realitat el meu somni. Un matí, vaig saber que era el moment i així va néixer la novel·la: *Designios de una guerra*.

Com aconsegueixes arribar al cor del públic lector?
Perquè escric des del cor i intento relatar històries de la vida, amb les quals molta gent s'identifica.

***Suspendidos en el tiempo* ha estat una novel·la d'èxit, però el procés no ha estat fàcil...**
La font d'inspiració la proporciona la vida, les persones, els llocs. La Vall de Sabero i els seu entorn evoquen moltes històries. Passejar pels carrers, conversar amb la gent, el treball de la mineria... tot plegat em va captivar i vaig saber que era el lloc concret per ubicar la història. En ubicar el poblet que tothom coneix, tens la por de defraudar el lector autòcton i que sentin que aquell poble no és el que ells coneixen, però ara puc assegurar que el treball de documentació ha estat un èxit; que s'ha rebut amb molta estimació i que respectava l'ambientació, que era el que més em preocupava.

Quan i com escrius?
Escric en silenci absolut. Ni música, ni sorolls, la meva hora preferida és a trenc d'alba i fins que em venç el cansament. Un temps que prenc al son, a la família i a les amistats i que dedico a deixar-me guiar pels personatges.

En quin gènere et sents més còmode?
M'és indiferent, però en tots parlo de temes socials o de dones. A la novel·la has de dedicar-hi molt treball de documentació, donar vida als personatges i crear un vincle entre ells. Implica un desgast al principi de l'obra però després fa el camí més fàcil. En canvi un relat, la font d'inspiració d'un moment que es pot acabar en un mateix dia.

Cedida

També ets la coordinadora del Club de Lectura Veus de Dones. Ens pots explicar què és?
El Club de Lectura es va crear l'any 2011 per idea de la directora de la Biblioteca Municipal Mestre Martí Tauler, arran de la presentació de la meva novel·la, amb l'objectiu de gaudir i analitzar la lectura en grup per enriquir-nos amb les diferents aportacions. La llibertat d'expressió, el respecte i els debats que s'hi generen són el més important, a banda de fomentar la lectura i d'organitzar concursos.

Pots anticipar si hi haurà un nou llibre?
Actualment estic escrivint una novel·la ambientada a Rubí on la protagonista és una dona. En la narració de la seva vida, tocaré tots els fets importants que van marcar la història de la ciutat: l'arribada del tren, la indústria, la guerra, la rierada, la transició...

Un llibre:
En la història.

Un autor/a:
Júlia Navarro.

Un lloc per llegir:
Qualsevol lloc és bo.

Un consell literari:
Arribar al cor del lector i atrapar-lo en la història.

Núria Julià Fosas

"Sempre és positiu posar-se a la pell d'una altra persona"

Dona treballadora i autodidacta, a Concepción S. Labrador li agrada passar desapercebuda perquè encara li falta creure's el potencial literari que té. Una rubinenca que entre pintes, assecadors, rul·los i tints, encara troba temps per desenvolupar la seva afició: escriure. I en aquest sentit, cal lloar l'esforç i les ganes que posa en cada petita estoneta que aprofita per crear i deixar volar la imaginació. *Desde el otro lado* es va presentar l'any 2013 a la Biblioteca Municipal Mestre Martí Tauler.

Què suposa la publicació d'aquest llibre?
És una satisfacció molt gran. És un llibre que es basa en com es pot canviar la vida essent la mateixa persona en situacions o llocs diferents i de vegades aliens a tu. En aquest cas, un jove privilegiat, pel físic i la posició social, es troba vivint en una situació totalment inversa. Passat un temps, canvia la seva manera de pensar i defèn allò que abans atacava, fins que s'adona que és el mateix d'abans amb una manera de pensar diferent, per això es fa preguntes des de l'altre cantó.

Com va sorgir la història?
Vaig pensar en els personatges i en com estructurar les seves històries. Volia escriure sobre les classes i posicions socials i les races, però no sabia molt bé cap on tirar fins que en començar a escriure, els personatges em guiaven.

Què vols transmetre?
El missatge és que a ningú se l'ha de rebutjar per raons físiques, emocionals o racials i que posar-se a la pell d'una persona sempre és positiu i se n'extreu experiència, per saber qui som o qui podríem arribar a ser en realitat, depenent de les circumstàncies que ens ha tocat viure.

I l'afició per escriure?
Sempre l'he tingut, però fins ara no m'hi havia posat seriosament. Anys enrere, vaig intentar escriure un llibre d'aventures amb un toc poètic però va quedar en un intent. Crec que per escriure un llibre, has de sentir-te motivada, còmoda i inspirada i, de mica en mica, sense adonar-te'n, arribes al final de manera natural.

Ens pots avançar algun nou projecte?
Sí, tinc un segon llibre acabat i encara no m'ho crec!. És narrativa i d'aquest n'he gaudit moltíssim i ha estat una experiència totalment diferent de l'altre.

Cedida

Un llibre:
Elantris.

Un autor/a:
Brandon Sanderson.

Un lloc per llegir:
Al sofà i al càmping de la Cerdanya.

Un consell literari:
No sóc qui per donar consells però... llegir.

Núria Julià Fosas

"Cada fotografia que m'ensenyaven era una finestra directa al passat"

Autora del llibre *Rubí. L'abans* (Ed. Efados), la Meritxell és aficionada a la història de Rubí; una rubinenca de les de "tota la vida", implicada sempre en temes locals i formada en el teixit associatiu rubinenc. És una persona positiva, enèrgica, treballadora, agradable i molt responsable, avalada per una feina ben feta i de qualitat.

D'on neix l'afició d'escriure el llibre?
L'afició em va venir arran de poder escriure *l'Abans* i gràcies a l'oportunitat que se'm va oferir per fer el llibre, m'he anat aficionant.

Què va suposar personalment?
Una gran satisfacció. Sempre m'ha agradat parlar amb les persones grans, tenen molta experiència acumulada. Per una altra banda, per mi, la recerca és alhora feixuga i engrescadora perquè cada fotografia que m'ensenyaven era una finestra directa al passat. En vaig gaudir molt i dono les gràcies a tothom que em va obrir casa seva i també a l'editorial que va apostar per mi.

***L'Abans* fou un èxit. Com et vas plantejar el treball?**
Els lliuraments estaven molt ben pautats per l'editorial. Tenia un calendari on anotava les festes, les entitats, els carrers i tots els temes dels quals trobava imatges i en volia parlar. Cada setmana s'havien d'entregar certs textos i acabar de concretar els de la setmana següent. Val a dir que hagués donat per a una segona part de *l'Abans*.

On i quan escrius?
El fet merament d'escriure el faig on i quan puc. Ara ja fa temps que no publico cap escrit, però això no vol dir que hagi deixat aquesta pràctica. Qualsevol lloc és útil per escriure, només és posar-s'hi i prou. Com que disposo d'un temps força limitat, m'animo aviat.

Què t'inspira?
En el meu cas, la història en totes les seves vessants. Buscar el perquè dels fets, les seves causes, com es desencadenen i veure'n la fi. Fer hipòtesis de què hauria passat si la realitat històrica hagués anat cap a una altra elecció, els fets cíclics que es repeteixen cada cent anys. Llegir biografies de personatges històrics, buscar informació sobre personatges que

Cedida

surten en les seves vides i conèixer-los...

Com va respondre el públic lector?
Crec que moltes persones van gaudir de les imatges i del que s'hi explicava que, al cap i a la fi, eren paraules seves.

Ens pots anticipar si tens algun projecte futur?
Ara per ara no. Tinc dos fills petits que m'absorbeixen molt positivament el temps! Però és cert que m'agradaria poder tornar a fer recerca i a escriure.

Un llibre:
Una novel·la històrica.

Un autor/a:
Carlos Ruiz Zafón.

Un lloc per llegir:
El lloc és indiferent.

Un consell literari:
Aprofitar cada moment.

Núria Julià Fosas

"No s'ha de permetre que mai ningú ens prengui la llibertat i la paraula"

Nascuda a Elda, Alacant, l'Èlia va estudiar Filologia Anglogermànica i Filologia Hispànica. Des del 1981 resideix a Àustria, on és professora de literatura hispànica. Està considerada com una de les escriptores més importants en el gènere de la ciència-ficció en castellà, tot i que també escriu literatura juvenil. L'Èlia és una dona que, de seguida que la veus, cau bé i et fa sentir còmoda. Trencadora, enginyosa i inquieta, no deixa de banda l'espontaneïtat que la caracteritza i que la fa propera al públic.

Com sorgeix l'afició per escriure?
Vaig aficionar-me des de petita a explicar històries de por a les amigues, després, canviava el final de les novel·les i les pel·lícules i hi afegia mentalment escenes que m'agradaven. Més endavant ho vaig escriure, vinyetes, relats curts... i aquí vaig adonar-me que escriure em feia feliç, que m'omplia i que, a algunes persones, llegir el que jo escrivia els proporcionava uns moments de plaer, de reflexió o els feia veure les coses d'una altra manera. Aquesta combinació és imbatible i segueixo fent-ho.

Quan i on escrius?
On i com sigui. Si puc triar, al meu estudi, amb la vista de les muntanyes i els arbres, envoltada de llibres, de flors i trastos. Si no, a les habitacions dels hotels, aeroports, tren... un cop m'he ficat al món de la meva novel·la, el que em resulta estrany és el de fora.

En què o qui t'inspires?
No ho sé, la veritat. Jo sóc com el cava: sempre hi ha bombolles sortint de no sé on i pujant a la superfície. En el meu cas, les històries neixen, suposo que de la combinació de dues idees que no tenen res a veure, o de la clàssica pregunta de... què passaria si?..., es desenvolupa una estoneta dins meu i després exploten i desapareixen o acaben imposant-se fins que les escric.

Quin missatge pretens traslladar al públic lector?
Em limito a explicar històries des de la meva manera de veure el món, utilitzant els meus temes preferits, les angoixes, les alegries, les preocupacions... no pretenc traslladar un missatge al lector, sinó ensenyar-li el món tal com jo el percebo. Podria dir-te que a través de les meves novel·les es nota que crec en l'amor (no només el de parella), que crec que cal lluitar per allò que un desitja (tot i que surti malament), que és convenient aprendre de la història i de l'experiència aliena i que no s'ha de permetre mai que ningú ens prengui la llibertat i la paraula.

En quin estil literari se sent més còmode?
El meu gènere preferit és el fantàstic perquè em permet veure el món de tots els dies des d'un angle diferent i amb una distància molt sana. M'agraden els experiments mentals i les sorpreses, tot el que no sigui quotidià, cridi l'atenció i tingui un misteri per resoldre que m'atragui, per això, també gaudeixo de la novel·la negra, les històriques i les de terror.

Ens pots avançar en quin nou projecte treballes?
Estic acabant una trilogia anomenada *Ànima Mundi*, el primer volum *Hijos del clan rojo*, acaba d'aparèixer. És una novel·la plena d'aventures i misteris, una fantasia urbana tipus *thriller* amb certs elements fantàstics i una gran quantitat de personatges fascinants, no tots humans.

Graul

Un llibre:
1984, de George Orwell.

Un autor/a:
Julio Cortázar.

Un lloc per llegir:
Un sofà.

Un consell literari:
Somriu. Podria ser pitjor.

Núria Julià Fosas

"M'inspira la rebel·lia, la impotència, la nostàlgia..."

La religiosa Sor Lucía, dona apassionada de la vida i del futbol, és la veu de moltes persones que no són escoltades per ningú. Una dona inquieta i amb sentit de l'humor, que respecta tothom sense fer distincions, que contagia molta positivitat i és una excel·lent comunicadora. El seu somriure constant, la simpatia que irradia, la seva mirada trapella, el català tan peculiar que parla i les ganes de treballar sempre en nous projectes fan que aquesta dona argentina establerta a Manresa sigui molt activa: el convent, les noves tecnologies, els mitjans de comunicació... no hi ha missió que se li resisteixi.

D'on neix l'afició per escriure?
Des de petita em va agradar explicar històries i escriure, tot i que durant els meus anys de noviciat, a partir dels 20, vaig començar a escriure per canalitzar i verbalitzar el que sentia i vivia, i que no sempre podia explicar. Per part materna, hi ha molts bons poetes i escriptors. Als 12 anys, amb un grups d'amics on estiuejava vaig dirigir una revista en la qual de forma humorística relatàvem les aventures de l'estiu. La revista, que va durar tres estius, tenia una tirada de 60 exemplars i es deia *El lenguaraz*. En aquell moment ja vaig rebre censures, però era divertit.

Com sorgeix la idea de publicar un llibre que parla de la seva vida com a dona i com a monja?
L'editor Jordi Nadal em va demanar d'escriure la meva vida. Vaig posar-me a escriure, i sense adonar-me em vaig acabar confessant. Vaig despullar la meva ànima. Escric tal com parlo, i sempre dic el que penso... I això es perillós, però no ho sé fer d'un altra manera. Intento transmetre vida. El llibre va esdevenir l'oportunitat d'explicar un projecte, a partir de les meves conviccions, i d'assolir noves complicitats per fer aquest món una mica més humà.

Quin és el missatge que vol transmetre?
Que hem de viure amb passió i compromís. Que res ni ningú ens pot prendre la decisió de ser feliços i fer feliços els altres i que el món és l'espai de les grans revelacions: Déu parla des de la humanitat i en ella, sedueix i apassiona. Vull compartir amb els lectors una fe humana i, sobretot, la meva passió per la causa de la humanitat.

En quin moment del dia escriu? En què o en qui s'inspira per fer-ho?
Normalment a la nit, quan hi ha més silenci. Sovint m'inspira la rebel·lia, la impotència, la nostàlgia, la necessitat de despertar consciències em fa reclamar, demanar, cridar i escriure.

Cedida

És un llibre ple de sentiments, de vivències alegres i d'altres que la van fer patir. De quina en guarda millor record i per què?
El millor record de la meva vida és la imatge de la meva mare a la platja, pregant quan jo m'havia perdut: el retrobament amb ella i una abraçada generosa i acollidora. El capítol que més m'enamora és aquell en el que parlo dels voluntaris de la Fundació. M'he adonat que sóc afortunada amb tants amics i els dic tot el que sento i en penso. El sentiment més fort és aquell que expresso en l'última frase del llibre: "A mi ningú em treu la vida, la dono perquè vull."

Acaba amb la frase "Ningú podrà allunyar-me del que per a mi avui és essencial: ser feliç i fer feliç els altres". Què és per vostè la felicitat?
És estimar la vida i compartir-la. És viure amb passió, amb intensitat, amb sentit. Més que donar o rebre, és compartir, estimar, viure.

Un llibre:
Vivir la vida con sentido, de Victor Küppers.

Un autor/a:
José Antonio Pagola, un teòleg qüestionat per la jerarquia, però un mestre de vida.

Un lloc per llegir:
La meva cel·la del monestir.

Un consell literari:
Criatures d'un altre planeta, d'Elisabeth Pedrosa, un llibre que ensenya a viure amb sentit.

Núria Julià Fosas

"Escriure és una manera de posar les paraules al servei dels sentiments"

La Sílvia és una persona amb un gran esperit de superació que s'adapta a cada moment que la vida li regala. Gran amant de la lectura i apassionada de l'escriptura, ens va sorprendre amb la novel·la de ficció *Cada mañana es abril* (Ed. Cálamo). Es va fer voluntària d'Oncolliga per a documentar-se sobre el càncer, sobre com vivien aquesta malaltia les famílies. També va fer companyia a malalts terminals, de qui va aprendre que hi ha dues maneres d'afrontar la mort: estant en pau amb elles mateixes i amb el món, perquè entenen que la mort forma part de la vida o castigant a Déu pel que els passa i preguntant-se el perquè.

Com resumiries el teu llibre?
És un llibre sensible i intimista que tracta dos temes que poden semblar obscurs: el desamor i la mort. La novel·la se centra en una infermera que atén a malalts terminats i viu aparentment feliç, tot i que sent com si la seva vida no avancés i caminés a ulls clucs i sense sentit. Un terrible secret guardat gelosament serà el desencadenant d'una història d'amor i desamor que farà trontollar una parella i alhora posarla a prova en una situació límit.

Com i quan neix l'afició per escriure?
Va venir de la mà de l'amic Raimon Samsó, que va animar-me a inscriure'm a un curs d'escriptura creativa. Fins aleshores, mai m'havia plantejat escriure, però gràcies als exercicis d'elaborar un projecte literari i a la meva il·lusió en fer-ho, em vaig animar. Et trobes davant d'un paper blanc, desafiant i seductor que t'atrau i t'espanta al mateix temps i et convida a iniciar una aventura inimaginable per a mi. És un món tan íntim que fa que m'oblidi d'altres coses i de mica en mica, l'estructura va madurant i els capítols cobren vida i jo mateixa creixia i evolucionava personalment.

Què o qui t'inspira?
Estic atenta a tot el que m'envolta: un rostre, un paisatge, una conversa... Em mou la fragilitat de l'ésser humà, els seus secrets, les vides, l'amor...

Escriure ha estat per tu una manera de transmetre els sentiments, d'ajudar els altres?...
És una manera de posar les paraules al servei dels sentiments, escriure des del cor per arribar a altres cors lectors perquè es puguin reconèixer amb les emocions. Si un escrit és capaç de commoure, d'esperançar una sola persona, l'objectiu està més que assolit.

Cedida

Algun nou projecte que ens puguis avançar?
Estic acabant un llibre de caire periodístic on diferents experts en economia i emprenedoria donen la seva opinió per sortir de la crisi.

Un llibre:
El hombre en busca de sentido.

Un autor/a:
Isabel Allende.

Un lloc per llegir:
Menys trens i avions perquè em mareja, qualsevol lloc és bo. Si són espais que et donen calma i t'inspiren, millor que millor.

Un consell literari:
Tenir en compte que la felicitat no depèn tant del que et succeeix com de l'actitud amb la qual decideixes viure la vida.

Núria Julià Fosas

"Penso les històries en format còmic"

Susanna Martín, barcelonina, llicenciada en Història per la Universitat de Barcelona, i amb estudis d'Il·lustració i Pintura, va publicar la seva primera novel·la al 2010, *Alicia en un mundo real* (Norma Editorial), amb l'autora Isabel Franc. Susanna és una persona que a primera vista et transmet tranquil·litat, calma i afecte. És una professional que per il·lustrar els seus llibres es documenta molt sobre el tema, es posa a la pell de les persones que en són protagonistes i ella dirigeix el guió de la seva pellícula de traçades en blanc i negre, que vinyeta a vinyeta ens relaten històries de vides molt reals.

D'on i com neix l'afició per dibuixar? Recordes el teu primer dibuix publicat?
Sempre he dibuixat, com tots els infants, però jo mai vaig deixar de fer-ho. A més, al meu pare sempre li ha agradat dibuixar i llegir còmics, suposo que això també em va marcar. Curiosament, el meu primer dibuix publicat va ser el cartell dels Drets dels Nens per a la UNICEF d'Andorra, quan tenia divuit anys.

Quin és el moment del dia per dibuixar?
Quan estic ficada en un projecte o tinc diferents feines, dibuixo totes les hores, però la veritat és que al matí, amb la llum del dia, tinc més energia i dibuixo millor. M'inspiro treballant. Quan porto hores o dies treballant, em van sortint les idees. I també escolto molta música. I si em quedo encallada en algun punt o alguna imatge que no em surt, també va bé sortir al carrer i airejar el cervell.

Com sorgeix la idea d'escriure llibres il·lustrats?
Jo m'imagino les coses o penso les històries en format còmic. Vaig aprendre a llegir amb còmics i sempre he estat una gran lectora de còmics. Suposo que m'ha quedat el vici de pensar en vinyetes... Jo no creia que m'hi dedicaria mai perquè hi ha molta gent boníssima que publica. Després d'estudiar a l'escola Llotja vaig començar a penjar les meves historietes al meu blog, gràcies a això i a una exprofessora meva, em va arribar el primer encàrrec de novel·la gràfica.

T'hauria agradat ser actriu i ets il·lustradora. Quin paral·lelisme hi ha entre el somni i la professió?
Deien que anava per actriu de petita perquè em disfressava molt, m'inventava històries i perquè sempre m'ha agradat ballar. Després em va agafar la vergonya i... res. Per a mi, dedicar-me al dibuix ha estat convertir un somni en realitat. Pot arribar a ser dur i complicat però, proposant-ho amb força, pots aconseguir el que vulguis.

El teu darrer treball ha estat un còmic sobre la creació de l'ONG Sonrisas de Bombay per part del seu fundador, Jaume Sanllorente. Com te'l vas preparar?
Va ser clau el viatge a Bombai. Jo no coneixia ni l'ONG ni el Jaume, així que vaig haver de mirar i llegir totes les seves entrevistes i reportatges. Sabia que veuria coses fortes, així que em vaig crear una cuirassa que em protegís el cor i l'estómac. A Bombai vaig conèixer el treball de l'ONG i el Jaume. A la tornada, em vaig posar a ordenar fotos, apunts i a fer una cerca molt intensa de documentació sobre l'Índia. Tenia molt clar que Bombai i la seva gent serien coprotagonistes de la història.

Quines experiències t'ha aportat?
L'experiència de viatjar t'aclareix moltes idees. I més si vas a un país d'economia subdesenvolupada, sense drets humans bàsics i sota qualsevol tipus de dictadura, ja sigui religiosa, política o econòmica. T'adones del que tens i de la sort d'haver nascut on has nascut. La societat occidental no ens ensenya a apreciar les coses petites i properes, i quan viatgem a un país on l'única riquesa de la majoria és el poc que tenen -a vegades només un somriure-, ens vénen ganes de quedar-nos però perquè volem recuperar precisament allò que hem descuidat. Ara aprecio moltíssim un somriure.

En què treballes actualment?
Actualment estic treballant en la que serà la meva tercera novel·la gràfica i la faig juntament amb l'autora María Castrejón, es tracta de la vida d'Annemarie Schwarzenbach. La publicarem amb Norma

Cedida

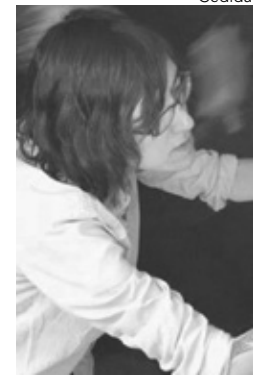

Editorial. Paral·lelament estic buscant feina -no es pot viure del còmic- i estic cercant editorial que em publiqui el meu còmic: *La Martina, la por i el gat Faluga*.

Un llibre:
Amazing everything.

Un autor/a:
María Castrejón.

Un lloc per llegir:
Qualsevol lloc.

Un consell literari:
Comptar amb algú que et llegeixi i et critiqui amb sinceritat.

Núria Julià Fosas

"Intento explicar històries que crec que mereixen la pena ser conegudes"

Reyes Monforte, professional dels mitjans de comunicació, propera i perfeccionista, es va iniciar en el periodisme amb Luis del Olmo. Ha dirigit projectes en emissores com Punto Radio i Onda Cero, aconseguint èxits d'audiència. En la seva faceta d'escriptora ha arribat a les vint-i-cinc edicions al territori espanyol i ha estat traduïda a molts idiomes. El seu segon llibre *Amor cruel*, (Ed. Temas de hoy) s'ha convertit en *best seller*, mentre que la seva primera obra, *Un burka por amor*, s'ha adaptat a la televisió.

Com vas entrar al món de la literatura?
De manera molt natural. Hi vaig arribar com a lectora, devoradora de qualsevol llibre que caigués a les meves mans. Des de ben petita ho llegia tot. A través de la lectura, em vaig anar enamorant cada cop més de les històries, dels relats, dels autors i així va començar tot.

Com és el teu inici com a escriptora?
El meu primer contacte amb l'empresa literària d'una manera professional fou arran del meu primer llibre *Un burka por amor*. M'havien temptat algun cop perquè escrivís alguna cosa, però no acabava de trobar una història que em captivés; fins que estant en el meu programa radiofònic vaig conèixer la protagonista del llibre i vaig saber que aquella era la història que volia explicar.

Quan i on escrius?
Escric al matí , a la tarda i a la nit... a tot hora, no menys de vuit hores diàries quan escric un llibre. Escric a casa, al camerino del teatre, al llit... només necessito silenci i un cafè.

En què o qui t'inspires?
Sempre m'inspiro en la realitat, en històries reals i a partir d'aquestes, elaboro el fil conductor de la història. Potser perquè sóc periodista de professió i l'actualitat sempre m'ha interessat.

Com arribes a la trama de les novel·les?
No és quelcom predeterminat. Busco bones històries que emocionin, que remoguin coses per dins, sentiments, opinions... tant a mi com al lector. Que els protagonistes siguin homes i dones, sense denunciar res, intento explicar històries que crec que mereixen la pena ser conegudes.

Ens pots avançar algun projecte de futur?
Acabo de lliurar el meu nou llibre. És una bonica i

Victor Cucart

complicada, per a alguns gairebé impossible, història d'amor, viscuda en un escenari molt especial. I fins aquí puc explicar.

Un llibre:
Los hermanos Karamazov, de Dostoievski.

Un autor/a:
En són tants...

Un lloc per llegir:
Qualsevol lloc és bo si el llibre també ho és.

Un consell literari:
... per què?

Núria Julià Fosas

"La vida està plena d'estímuls, qualsevol cosa et pot servir d'inspiració"

Nascuda a Madrid l'any 1973, Carla Montero és llicenciada en Dret, diplomada en Administració d'Empreses i una gran aficionada a la història.
La Carla ens explica que és mare de quatre fills durant 24 hores al dia i la resta del temps, escriptora. Amb la seva primera novel·la *Una dama en juego* va guanyar el Premio del Circulo de Lectores de Novela i va ser un èxit de vendes. Ara el seu segon llibre *La tabla esmeralda* també està tenint una molt bona acollida. Tot i els èxits que ha obtingut, la Carla segueix essent una dona humil, propera i molt amable amb el públic lector; agraïda amb les mostres d'afecte la seva persona i la seva obra.

Com va sorgir un tema tan distès per tractar?
M'apassionen la història i l'art i volia aprofundir amb l'espoli perquè és un dels aspectes més desconegut i interessants de la II Guerra Mundial.
La novel·la parla sobre espoli nazi d'obres d'art i es desenvolupa en dues trames i diferents èpoques: en l'actual una historiadora d'art investiga la desaparició d'un quadre misteriós que va desaparèixer durant la II Guerra Mundial. L'altra té lloc als anys quaranta, en un París ocupat pels nazis i narra la història d'una dona perseguida per ser jueva, que custodia una obra d'art que Hitler vol tenir al seu poder costi el que costi. Dins del misteri, hi ha una història humana de relacions personals en temps difícils.

Com i quan neix l'afició per escriure?
Vaig començar a escriure amb vint anys. Tenia una història i ganes d'explicar-la i d'emular els autors que llegia.

Què o qui t'inspira?
La vida està plena d'estímuls, qualsevol cosa et pot servir d'inspiració: una cançó, una pel·lícula, un llibre, una frase, un viatge, una persona...

Per què el títol de *La tabla esmeralda*?
La tabla esmeralda és un text esotèric que té a veure amb el misteri que amaga un quadre: *L'Astròleg*.

Quin missatge vols transmetre al públic lector?
Cap. M'agrada que els lectors siguin lliures d'escollir el missatge que millor s'adapti a ells mateixos. Com a autora, només pretenc que la gent passi una bona estona amb les meves històries i si s'emocionen, millor.

Algun nou projecte que ens puguis avançar?
He començat una nova novel·la que va en la línia de les anteriors, el que jo anomeno "novel·les cocteleres", perquè tenen molts ingredients: història, art, suspens, amor, acció...

Cedida

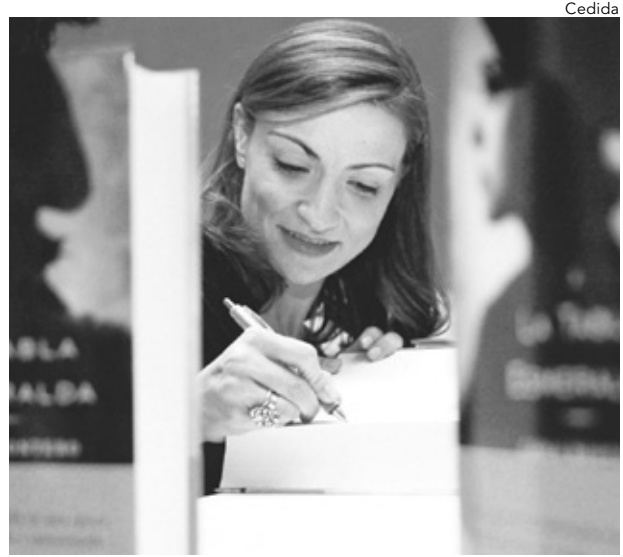

Un autor/a:
Molts, tant clàssics com moderns: Pérez Galdós, Miguel Delibes, Oscar Wilde, Charles Dickens, Wilkie Collins, Agatha Christie, Nancy Mitford, Ken Follet, Julia Navarro, Matilde Asensi...

Un lloc per llegir:
Qualsevol lloc és bo.

Un llibre:
Rebecca.

Un consell literari:
Perservera i gaudeix.

Núria Julià Fosas

"Escric al dictat de la vida que visc, encara que soni redundant"

La Marta és poeta, crítica literària i una escriptora molt interessant de conèixer, tant pel que fa al bagatge professional i literari, com pel personal, ja que ha gaudit d'una vida plena d'experiències i vivències úniques en la dura època de postguerra. Guardonada amb la Creu de Sant Jordi el 1997, articulista als diaris *Ara* i *El Temps*, lectora d'espanyol a la Universitat de Nottingham, ha coordinat la Comissió Internacional per a la Difusió de la Cultura Catalana de la Generalitat de Catalunya i ha traduït i editat moltes obres de Forster, Woolf, Doris Lessing o Susan Sontag, entre d'altres... Parlem d'una dona vital, incansable i ben reconeguda en l'àmbit de les lletres. Gran aficionada a la lectura, a la pràctica del golf, al tennis i als viatges i una gran amant dels gossos.

Com neix l'afició per escriure?
L'afició ja se'm va desvetllar a la infantesa, encara que sembli rar. Als sis anys, per exemple, ja deia que era escriptora!

Amb el llibre *Setembre 30* es pot dir que va entrar al món de la literatura catalana. Com recorda aquells inicis?
Sí, *Setembre 30* és el meu primer llibre "normal". És a dir, passant per una editorial i signant un contracte. Abans havia publicat algunes coses, fins i tot a la revista de *Rubí L'endemà*, una revista parroquial de vida efímera. Recordo aquells temps per les dificultats (era el tardofranquisme), però amb una consideració envers els i les poetes que no es té ara. En fi...

Amb quin gènere literari se sent més còmode i per què?
Amb la poesia, per la síntesi que suposa. Fins i tot quan escric narracions o assaig, m'adono que, en definitiva, sóc poeta: sintetitzo.

Quin missatge pretén transmetre al públic lector?
No em proposo transmetre cap missatge. Si de cas, el missatge surt, el de l'observació de la vida, de les pulsions sentimentals, morals...

En qui o en què s'inspira a l'hora d'escriure?
Em poden inspirar les persones, les experiències, les pulsions sentimentals i morals més diverses. Sempre penso que escric al dictat de la vida que visc, encara que soni redundant.

L'any 2010 va ser tot un èxit quant a publicacions, però cal destacar *l'Exili violeta*, on parla de les dones/artistes que, al 1939, soles o amb família, van marxar a altres terres per amagar-se per por a represàlies amb l'ànima trencada.
Sí, i també vaig publicar *França 1939*. La cultura catalana exiliada i, en especial, *Animals i plantes*, un llibre de poemes. Feia dotze anys que no publicada un nou lliurament poètic!

Leopold Pomés

Amb quin moment de la seva vida literària es quedaria?
Amb tots. Cadascun és important per a mi per una raó o altra.

Algun projecte de futur que ens pugui avançar?
Acabo d'acabar (altre cop, redundància) un llibre sobre Virginia Woolf i el Grup de Bloomsbury, temes als quals m'he dedicat molt des de fa anys. Dels projectes literaris que tinc, prefereixo no avançar-los. Podria donar mala sort!

Un llibre:
La inútil ofrena, de Josep Carner.

Un autor/a:
Entre els molts i moltes que podria esmentar, Josep Carner.

Un lloc per llegir:
A casa meva, acompanyada de la meva gossa.

Núria Julià Fosas

"La música m'ajuda molt a escriure"

María Pino Brumberg, nascuda a Santa Cruz de Tenerife el 1981 i llicenciada en Geografia, va estrenar-se en el món de la literatura amb la publicació de la seva autobiografia *Con alas en los pies*, on transmet un missatge de superació personal i consciència als lectors de les frustracions diàries que pateixen les persones amb mobilitat reduïda. La Maria, afectada per una estranya malalti a degenerativa genètica coneguda com a atàxia de Friedreich, creix davant els reptes i, malgrat estar en cadira de rodes, ha pujat al Teide, practica la natació, el piragüisme i també fa desfilades de moda. La Maria va presentar el seu segon llibre *Yo vine aquí a luchar*, una versió actualitzada de la seva biografia.

Com i quan neix l'afició per escriure?
Vaig començar a escriure a Internet, en un Myspace, als 22 anys, on em comunicava lliurement, explicant els meus sentiments i experiències en relació a la malaltia rara i degenerativa que pateixo: l'atàxia de Friedreich. Més endavant, quan em van fer una entrevista on parlava de com afrontava la vida amb discapacitat, em va passar pel cap escriure un llibre. Em van oferir escriure articles en una secció de discapacitat en una revista digital i, amb tot això, vaig començar.

Quin missatge vols transmetre al lector?
Força i superació davant les complicacions de la vida. Tots som capaços d'aconseguir el que ens proposem amb esforç i il·lusió, també destaco la importància de la família i de les amistats i la necessitat de cultivar una actitud activa i positiva a la vida, confiant en un mateix.

En què o en qui t'inspires per escriure?
En tot el que veig al meu voltant. En la soledat dels meus pensaments…M'ajuda molt la música. En començar el meu primer llibre, escoltava Alanis Morissette i Chambao, però també depèn del moment, escolto òpera, música per a piano i el rap de la Mala Rodríguez o La Excepción.

El teu llibre explica la història de la teva vida lligada a la malaltia i ha tingut molt bona acollida en els centres educatius. Què et pregunta l'alumnat quan vas a fer-hi una xerrada?
De tot. Pregunten com s'escriu un llibre, quin és el comportament de la família i les amistats quan es pateix una malaltia com aquesta, sobre la malaltia i els efectes i com podrien ajudar-me ells… si penso escriure més llibres o quin és el meu proper projecte i, sobretot, que els expliqui alguna anècdota divertida. És bonic saber que aquests joves han llegit i han treballat el meu llibre.

Graul

Quina és per tu, la part més positiva del llibre?
Potser la segona part: l'acceptació i el començar a utilitzar la cadira de rodes, perquè em vaig adonar que m'oferia més autonomia. I també quan parlo de situacions que van passar a l'escola i en l'adolescència, fet que ha servit perquè molts estudiants se sentin enriquits en valors.

I la que més et va costar d'escriure, perquè va remoure massa sentiments?
L'inici. Recordar com em van diagnosticar la malaltia, reviure cada sentiment trobat i sobretot en una edat que no és fàcil: l'adolescència.

Algun nou projecte que ens puguis avançar?
Serà una novel·la no convencional que permetrà diferents estils literaris, una història iniciada a mitjan segle XX als EUA i que retornarà a l'Alemanya de mitjan segle XIX... dues històries de misteri, en llocs diferents narrades en paral·lel, amb l'atàxia de Friedreich com a eix principal i que serà traduïda a diferents idiomes per un equip que treballa de manera voluntària amb BabelFamily, l'associació que ens coordina.

Un llibre:
La canción de la concubina.

Un autor/a:
Isabel Allende.

Un lloc per llegir:
La terrassa de casa.

Un consell literari:
Moltes vegades, les limitacions són els mateixos pensaments.

Núria Julià Fosas

"Escriure és un estil de vida que crea addicció"

Periodista i escriptora alacantina, Chus Sánchez ha treballat per a mitjans com la Cadena Cope, l'Agencia EFE o el diari *Información de Alicante*. En l'àmbit literari ja compta amb guardons com el premi Historias de Amor Jamás Contadas i el Ciudadela de Fantasía Medieval. Aquest any ha publicat la seva primera novel·la, *La cripta de las estrellas*, una obra de misteri i aventures ambientada durant la invasió de Napoleó a Egipte.

Per què un tema històric per la teva primera novel·la?
Està inspirada en anècdotes dels primers exploradors que van desembarcar a Egipte als segles XVIII i XIX i descriu la invasió napoleònica després de segles d'aïllament entre Orient i Occident. El fil conductor és un soldat francès que presenta enigmes arqueològics. M'agrada Egipte, és un país màgic i suggeridor. Vaig trobar un capítol apassionant en la història que encara no s'havia publicar en els títols editorials i donava molt joc a la imaginació. A banda, però, hi ha un treball de documentació important.

Com i quan neix l'afició per escriure?
Crec que escriure és un instint que a mi m'acompanya des que vaig aprendre a llegir i escriure. És una molla interior que t'empeny a explicar històries igual que altres persones neixen amb una vocació natural per la pintura o la música. A partir d'aquí: constància, treball i aprenentatge per perfeccionar i créixer personalment i professionalment.

Què o qui t'inspira?
La realitat moltes vegades és font d'inspiració, no has d'anar gaire lluny per descobrir escenaris i personatges plens de possibilitats, però també m'agrada remenar el passar, les biografies i obres d'art perquè sempre hi trobes un fil de llegendes i de secrets, que conviden a la imaginació a crear noves històries.

Per què el títol *La cripta de las estrellas*?
És un punt concret de la Vall dels Reis: la tomba de Seti I, un element clau sobre el qual gira la novel·la i el lloc escollit perquè el protagonista sigui objecte d'una experiència misteriosa que transformarà la seva vida.

Què significa escriure per a tu?
Escriure és un estil de vida que crea addicció. Suposo que a cada història intentes implicar el lector en una nova aventura i fer-lo partícip d'esdeveniments que mai ens ocorrerien en la vida real.

Cedida

Quin missatge vols transmetre al públic lector?
Cap. La resposta està a fer que el lector senti la història, que s'identifiqui amb les situacions, les escenes, les emocions i els personatges i probablement, de forma subliminal, transmeti missatges sobre la vida, el destí o un mateix.

Algun nou projecte que ens puguis avançar?
Ja s'ha publicat la novel·la que difonia per entregues en el meu blog *Mi vida al desnudo* i una nova novel·la de terror *La sombra del embarcadero*, d'Ed. Valentia Autores.

Un llibre:
Crim i Càstig, de Fedor Dostoievski.

Un autor/a:
Luis Leante.

Un lloc per llegir:
L'avió. Tancar un llibre i aterrar en un lloc desconegut. Una passada.

Un consell literari:
Viure, treballar i estimar han de ser la mateixa cosa i cal lluitar perquè sigui així.

Núria Julià Fosas

"Sembla que la història l'hagin escrit els homes i sigui per als homes"

Nascuda i criada a l'Índia, més concretament, a la base de la Força Aèria, ja que el seu pare era pilot de combat, Indu Sundaresan va arribar als Estats Units per fer uns estudis de postgrau. És titulada en Economia i investigació d'operacions MA i MS i va començar a escriure ficció poc després d'acabar els estudis de postgrau. Aviat es va convertir en una destacada escriptora a escala mundial de novel·la romàntica amb base històrica. Entre els seus èxits, *La emperatriz bajo el velo* o *La princesa en la sombra*.

Com s'inicia el teu contacte amb el món literari?
Quan estava a l'escola de postgrau a l'Índia, vaig escriure una història curta per a un concurs que organitzava una revista i així vaig començar a escriure...

D'on neix l'afició per escriure?
No recordo que de petita volgués ser escriptora i després d'estudiar economia, pensava que arribaria a ser economista, però en acabar els meus estudis, vaig decidir que volia escriure una novel·la, i darrere d'aquesta en va venir una altra i una altra: *L'esposa*, *La festa de les roses*... Al principi, quan escrivia, no tenia por pel procés literari, de saber si acabaria el llibre, simplement era feliç escrivint. Ara, des de la distància dels anys, crec que és la millor manera de començar per a tothom que s'ho proposi.

Quan i com escrius?
El que més m'agrada escriure i treballar són les novel·les i els contes, ja que sovint escric ficció històrica. He llegit molt i extensament per investigar certs episodis que descric i de vegades, s'agraeixen els períodes de descans personal quan no escric, tot i que la lectura no la deixo mai. O llegeixo perquè sé quin llibre escriuré o perquè estic buscant informació per explorar en la ficció.

En què o qui t'inspires?
Quan escric novel·les llegeixo molts documents antics on trobo petites històries. Per exemple, en les dues primeres novel·les de la trilogia, Taj Mahal és la vintena esposa i surt la festa de les roses que és la història de l'emperadriu Nur Jahan de l'imperi mongol. En investigar la seva vida, vaig trobar-me amb la història de la princesa Jahanara Nur Jahan, familiar directa de l'emperador Shah Jahan, que va construir l'edifici més bonic en record a un amor pur. Aquí ja sabia que escriuria una novel·la sobre la Jahanara que vaig publicar sota el títol *La emperatriz bajo el velo*.

Cedida

Quin missatge pretens traslladar al públic lector?
Escric sobre dones poderoses de la història de l'Índia. El principal missatge és que no eren dones que tenien autoritat, però sí poder en les normes del joc de l'harem polític i de la política judicial i en fer-ho, van donar forma al curs de la història d'aquest país. És un fet que sovint s'oblida, perquè sembla que la història l'hagin escrit els homes i sigui per als homes.

Ens pots anticipar algun nou projecte?
Estic reflexionant sobre un parell d'idees: la primera per escriure una seqüela del meu quart llibre *El esplendor del silencio* on la protagonista viatja a l'Índia per conèixer la seva família. L'altra és anar més enrere en el temps: una història d'amor sobre una dona molt poderosa en la història de l'Índia.

Un llibre:
Orgullo y prejuicio, de Jane Austen.

Un autor/a:
Les germanes Bronte: Charlotte, Emily i Ann.

Un lloc per llegir:
Sóc capaç de llegir a qualsevol lloc i qualsevol moment.

Un consell literari:
Somiar sense límits i imaginar.

Núria Julià Fosas

"*Tienes una llamada* vol respondre a les preguntes dels joves sobre el nostre tipus de vida"

La germana Mª Jesús Torrente és religiosa de la congregació de la Puresa de Maria. Actualment, exerceix de mestra, però és química vocacional i educadora per naturalesa.
En constant creixement personal, és una dona jove, dinàmica, responsable, amb una gran capacitat d'escoltar i amb molta iniciativa a l'hora d'emprendre projectes.

Com va sorgir la idea d'editar *Tienes una llamada*?
A l'estiu de 2012, després que la meva mare em convidés a llegir un llibre escrit per capellans de la Diòcesi de Madrid. Quan el vaig començar a devorar, estava d'exercicis espirituals, vaig parlar amb una germana a qui també va fascinar la idea i vàrem començar a moure-ho després de consultar també al Consell que va donar suport a la idea que ja és una realitat.

De què tracta *Tienes una llamada*?
És l'experiència personal d'algunes germanes de l'escola que han respòs des del cor a la pregunta: *Què és el que et fa despertar cada matí?* El llibre convida a acollir la seva experiència, com qui entra en terreny sagrat, a passar trenta-un dies amb nosaltres i a despertar-se cada dia amb una crida nova.

Com i quan el va escriure?
El meu relat, ja fa bastant temps, quan la meva cosina va celebrar els seus vots perpetus, vaig decidir que seria la meva pròpia experiència. La resta, en temps rècord. Vam llançar la idea en una reunió de pastoral al setembre de 2012, seguidament vaig convidar totes les germanes de la congregació a col·laborar i en un mes i escaig, quaranta germanes havien respost a la petició. Jo mateixa vaig quedar impressionada en veure la implicació.

Com es va acollir la col·laboració de la resta de germanes?
Va ser esperat amb molta estimació, amb gratitud i alegria per les meves germanes des del començament. El llibre és com un nadó molt esperat que ha comptat amb mil col·laboracions: l'edició, la redacció, la revisió, el disseny de la portada, el títol i altres temes més pràctics tot i que no menys importants (impressió, venda al públic, etc.)

Quin és el missatge que vol transmetre al públic?
Vol ser una resposta a totes les preguntes dels joves

Cedida

sobre el nostre tipus de vida, que segueix suscitant encara avui, molts interrogants. Moltes vegades, caminant per l'escola, l'alumnat et pregunta: *Germana, perquè ets monja?, ets feliç?, què fas els caps de setmana?...* i et trobes contestant a preguntes d'aquest tipus enmig d'un passadís.

Hi haurà una segona part o nous projectes?
En principi no té segona part editada en forma de llibre. És un text obert a la introducció de més testimonis escrits per altres germanes que es poden trobar al web: *noviciadopureza.wix.com/tienes-una-llamada*

Un llibre:
Más fuerte que el odio de Tim Guenard. Un llibre que canvia els "xips mentals".

Un autor/a:
Javier Melloni, SJ.

Un lloc per llegir:
A l'estiu, estirada a la piscina… amb protecció solar.

Un consell literari:
Deixem que les coses vinguin pels seus passos (Mare Alberta). En una societat tan vertiginosa, una mica de realitat no ve malament.

Núria Julià Fosas

"Un gran escriptor és, molt abans que això, un gran lector"

Professora d'educació especial i logopeda, actriu i escriptora, Coia Valls acaba de publicar la seva tercera novel·la *Les torres del cel*, després dels èxits de *La princesa de Jade* i *El Mercader*. Un llibre que es va presentar dissabte 20 d'abril de 2013, a la llibreria Racó Jove.

Com va néixer *Les torresdel cel*?
Es pot dir que tenia la necessitat d'explicar un descobriment, el passat marí de l'indret on tenen lloc els fets: la muntanya de Montserrat, un símbol sense dubte universal; els meus encontres amb aquesta muntanya i la importància que té per a persones tan distintes per motius tan dispars. Montserrat és una muntanya molt especial a la qual he anat en moments molt diferents de la meva vida. De petita, el meu pare deia que la seva silueta era la d'un drac adormit i jo sempre pensava que en aquelles paraules devia amagar-se algun secret que la feia única.

En què et vas inspirar?
En el meu gust pel segle XI i en els meus viatges a la recerca d'un moment artístic que adoro, el romànic.

Quin missatge vols transmetre al lector?
No sóc de transmetre missatges sinó, més aviat, de presentar uns fets que

X. R. Trigo

puguin entretenir i de presentar-los la meva visió d'una època i de com podrien haver estat les coses. Com a novel·lista m'agrada mostrar, no dir. Després, la intel·ligència dels lectors fa el seu camí.

D'on neix l'afició per escriure?
Escric des de sempre. Al principi potser per ordenar-me, per explicar-me, però quan vaig decidir escriure per als altres vaig entendre que era una cosa molt diferent. Una novel·la ha de contenir un món, paral·lel si voleu, on et puguis quedar a viure una temporada. Tenir la sensació que pots habitar-lo, que no et faltarà de res si decideixes arribar fins al final.

En quin gènere et sents més còmoda i per què?
Bé, no crec que sigui una narradora de gènere, malgrat que les meves tres primeres novel·les es podria dir que són històriques. Però també he de dir que ara mateix, em trobo molt a gust dins de la novel·la històrica perquè m'agrada investigar, documentar-me i contrastar dades.

Com i quan escrius?
Sempre que m'ho permeten les meves obligacions. Un escriptor va dir que s'escriu les 24 hores i alguna veritat hi ha en aquesta frase sense dubte exagerada -s'ha de dormir, viure una mica-. És cert que m'agrada escriure en silenci, envoltada dels meus llibres, al meu estudi, una habitació no gaire gran però que em transmet calidesa i seguretat.

Hi ha un nou llibre en ment?
En ment, als calaixos... Jo escric des de fa molt de temps i tinc diverses coses acabades o començades. És l'editorial qui decideix el moment més adequat perquè vegin la llum. Puc dir que, molt probablement, la propera novel·la també serà històrica.

Un llibre:
Memòries d'Adrià, de Marguerite Yourcenar.

Un autor/a:
Marisa Madieri, Jorge Luis Borges.

Un lloc per llegir:
Mirant al mar, amb un bon sol tebi de primavera.

Un consell literari:
Llegeix i, quan escriguis, no donis res per definitiu. Un bon escriptor és, molt abans que això, un gran lector.

Núria Julià Fosas

"Si les coses no s'intenten, no s'aconsegueixen"

Irene era una nena feliç que aspirava a ser la capitana del seu equip de bàsquet, però un atemptat d'ETA va truncar la seva vida i es va quedar sense cames. Lluny de l'odi i les rancúnies, va renéixer com una dona lluitadora i positiva, que fa front als reptes que la vida li ha fet viure, amb un coratge i una sensibilitat que sorprenen per la seva joventut. Apassionada dels esports de risc, sobretot de l'esquí, aquesta jove solidària, de simpatia desbordant i ulls que irradien optimisme, es va llicenciar en Comunicació Audiovisual, Psicologia i Humanitats i col·labora en diversos mitjans. Irene és autora de *Saber que se puede*, publicat per l'editorial Martínez Roca.

Després de l'atemptat vas tornar a néixer, sense cames, però amb una nova vida per endavant. Has tingut la necessitat d'escriure sobre aquell atemptat, sobre la teva recuperació i sobre totes les coses que han seguit després?
Més que una necessitat, va ser respondre a les persones que m'animaven a compartir la meva experiència. Per aquella època, treballava a RNE i allà, una companya i la periodista Nieves Herrero, amb qui col·laborava, em van animar a escriure un llibre.

Com i quan neix l'afició per escriure?
Sempre m'ha encantat llegir i compartir emocions a través de les frases. Però va ser amb l'assignatura de la carrera de guió de cinema, quan vaig començar a escriure més.

Què o qui t'inspira?
Sobretot les emocions. Si alguna cosa m'apassiona, com per exemple l'esport,

Cedida

l'esquí, el submarinisme... vull plasmar en un paper el que he sentit. Tot i que el que més m'ha fet sentir a la vida ha estat tenir el meu nadó, d'aquest fet gairebé no vaig escriure perquè el que desitjo és estar constantment amb ell i és cert que escriure et roba moltes hores sense que te n'adonis.

Per què aquest títol?
Perquè porta l'esperit de la meravellosa cançó *Color Esperanza* i escoltant-la un dia, vaig decidir que havia de titular-se així, perquè crec que el problema està principalment en no saber que es pot. Si no saps que es pot, no ho intentes i lògicament, les coses que no s'intenten no s'aconsegueixen. Personalment, he de donar les gràcies a aquells qui em van dir que hi havia mil coses que podria fer després d'aquell atemptat, vaig voler saber si era cert i... és clar que es pot!

Escriure ha estat per tu una manera de transmetre els sentiments, d'ajudar els altres?...
Sí, l'objectiu principal, sens dubte, és ajudar els altres. Obrir el meu cor per si pot servir-los d'ajut, especialment, vaig voler compartir diferents experiències en l'esport i en cooperació, perquè crec que tant fer esport com ajudar és vital per a la nostra felicitat i plenitud.

Quin missatge vols transmetre?
Que es pot ser feliç en qualsevol circumstància i que amb voluntat i constància, no hi ha res que l'ésser humà es proposi i no aconsegueixi. També vull transmetre energia i serenitat a tothom que el llegeix perquè la pau comença per un mateix i no vull que ningú hagi de patir actes violents.

Algun nou projecte que ens puguis avançar?
Una novel·la en la qual la protagonista té un accident de cotxe i la seva vida canvia completament. Però la meva feina de mare i els compromisos laborals fan que avanci molt lentament.

Un llibre:
Somriures de Bombai, el viatge que va canviar el meu destí.

Un autor/a:
Júlia Navarro.

Un lloc per llegir:
Astúries.

Un consell literari:
Llegir, fer esport, estimar... somiar i complir els somnis.

Núria Julià Fosas

"La literatura és un art amb un vessant comunicatiu molt potent"

L'Anna Maria és una persona molt activa, inquieta, treballadora, riallera de mena, alegre i bromista i alhora extremadament responsable.
No li agrada deixar res a mitges ni la gent que canvia d'opinió cada dos per tres. S'apassiona amb tot allò que fa amb il·lusió i és una gran amant dels animals.

Com i quan neix l'afició per escriure?
No puc recordar el moment, perquè jo he escrit sempre. Suposo que el desig d'escriure sorgeix de manera natural. Quan tenia set anys ja vaig escriure un conte i el vaig il·lustrar i tot. En l'adolescència escrivia novel·letes juvenils, que les meves companyes de classe devoraven àvidament. Recordo que la meva mare, quan va néixer el meu germà petit (ens portem onze anys) es va endur relats meus per llegir a l'hospital. O sigui que... de tota la vida.

Què vols transmetre al públic lector?
La literatura és un art amb un vessant comunicatiu molt potent, ja que se serveix del principal mitjà de comunicació que pertany a tothom: la llengua. Per tant, és susceptible de transmetre qualsevol sentiment, pensament o reflexió. Tothom que escriu et dirà que, d'una manera o altra, la seva voluntat és descriure el món, la realitat, comunicar-se, expressar les seves inquietuds, les coses que el preocupen. L'escriptura vehicula les nostres ansietats, les pors, intenta esbrinar qui som, què fem, per què succeeixen certes coses, però també pretén crear bellesa de les paraules i això, no té preu.

On i quan escrius?
Necessito calma per fer-ho, però si em paro a pensar, m'adono que estic escrivint constantment. Quan no faig una cosa, en faig una altra. Articles, relats, ressenyes... la literatura forma part intrínseca de la meva vida diària. També llegint, impartint les meves classes. De tota manera, pel fet concret d'escriure, necessito sentir-me còmoda i que hi hagi silenci al meu voltant. L'ordinador, el silenci, la meva gata i jo.

Perquè aquest recull de novel·la negra?
Es tracta de demostrar que en l'àmbit de la literatura catalana hi ha força autores que poden conrear un gènere que té molts seguidors però que encara es considera de segona categoria. Aquest recull és de relat i pretén donar visibilitat a la narrativa breu, que és un gènere de ple dret i molt interessant. Ha estat una experiència fantàstica i està funcionant molt bé.

Cedida

Algun projecte nou que ens puguis avançar?
Prefereixo no avançar res, però puc dir-te que el meu projecte més immediat és una novel·la breu que tinc entre mans.

Un llibre:
El raïm de l'ira, de John Steinbeck.

Un autor/a:
Dificilíssim... Julio Cortázar, Mercè Rodoreda, Pere Calders, Jorge Luis Borges... i centenars que em deixo amb tot el dolor del cor.

Un lloc per llegir:
La meva casa de l'Empordà, enmig de l'olor d'herba mullada, o recent tallada, amb la tramuntana de fons, o al sofà de casa, ben tapada amb una manta i amb la gata, això sempre.

Un consell literari:
Potser es pot deixar d'escriure, però no es pot deixar mai de llegir. Som, sobretot, allò que llegim. Per tant, això: llegir, llegir, llegir.

Núria Julià Fosas

Ajuntament de Rubí

Dona
AJUNTAMENT DE RUBÍ

Diari de Rubí

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Institut Català de les Dones

Diputació Barcelona

DL: B. 5914-2014